ΠΡΟ·Ι·ΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΠΙΤΣΟΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΟΥΒΕΡΙΑΝΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΑ
ΣΙΔΗΡΩΤΗΡΙΑ
ΒΑΦΕΙΑ
Ἀναγνωστόπουλος
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ
ΣΤΕΓΝΟ
ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ

Δ. Πουρνάρας

ΑΧΝΗ διαγράφτηκε στήν ἀρχή, στόπλαισ'ο τοῦ ἀνοιχτοῦ παράθυρου, μιὰ ἀνδρική σιλουέττα ποὺ γίνεται περισσότερο ἐνδεικτικὴ τοῦ φύλου ἀπό τό καπέλλο. Ὕστερα καθώς πλησιάζεις περισσότερο καὶ ὁ ἥλιος πού δύει στέλνει τίς τελευταῖες χρυσές ἀκτῖνες του σ' ὅλη τή γῆ χωρίς ἐξαίρεση καὶ σὲ κεινη τή μικρή γωνιά, διαπιστώνεις πώς ὁ ἄντρας ἐκεῖνος εἶναι ἕνας συμπαθητικός γεροντάκος. Στέκει ὄρθος μπροστὰ στὸ ἀνοιχτό παράθυρο καὶ μὲ τὰ χέρια του κρατάει, ἀκουμπισμένο σέ μιὰ καρέκλα, ἕνα χρονιάρικο ἀγόρι ποὺ δὲν ἔχει στασὸ πουθενά. Ἀνεβοκατεβάζει τό κεφαλάκι του ἔτσι ὥστε ἄλλοτε τό κρύβει κάτω ἀπό τὸ περβάζι κι ἄλλοτε τό ξεπερνάει μέ τό κάστανό ἔξυπνο μουτράκι του ποὺ τό στεφανώνουν δυό τοῦφες ἀτίθασα τοῦ ἴδιου χρώματος μαλλιὰ ἐνῶ τά χεράκια του ἀεικινητα σάν νὰ τά κατευθύνει ἐλαττήριο κουρδισμένο καλά, χτυπᾶνε ὅπου νἆναι. Πότε στό ξύλο τοῦ παραθυριοῦ καὶ πότε στή μαρμάρινη «ποδιὰ» τοῦ κρατώντας κάποιο ἀντικείμενο πού δέν τό ξεχωρίζεις καλὰ στὴ προσπάθειά του νά τέντωθῆ καὶ νά πεταχτῆ ἔξω πράγμα ποὺ θά κατάφερνε ἄν δὲν ἦσαν τά χεριὰ τοῦ γέρου τα νά τὸν κρατᾶνε σφικτά ἀπό τά ρουχαλάκια του γιά νὰ μα ταίνουν τὰ ἀσυλόγιστα σχέδια.

Εἶμαστε στά ἀκρινά σπίτια τῆς πολιτεῖας πού συνορεῦουν μέ τό δασάκι καὶ ἡ μοσκοβολιὰ τῆς ἀνοιξῆς ποὺ βρίσκεται στίς ὀξες της ἐπάνω μὲ τις ἀγριοτριάδες καὶ τίς χαρούμενες παρουσίες τῶν δενδρῶν της καὶ τῶν λουλουδιῶν ποὺ στολίσταν μὲ τόν ἄνθινο διάκοσμό τους, παρ' ὅλη τήν πρόκληση ποὺ ἐνισχύει τήν ἐσωτερη καὶ φυσιολογική ἀλλωστε διάθεση γιά ρομαντικές σκέψεις, ξεμακρα ἀπό βάσανα ἀνθρώπινα καὶ ἔννοιες, σὲ προσγειώνουν σέ τούτη τή πραγμάτικότητα τῆς πεζῆς εἰκόνας. Ὁ γέρος εἶναι παππούς ἀπό χθένια ἀπόμαχος τῆς ζωῆς πού ἀνακλήθηκε τὼρα στήν ἐνόργεια ἀπό τήν ἐφεδρεία καὶ μὲ προθυμια κληρωτοῦ ἐκτελεῖ τό καθῆκον. Φυλάει τοῦτο τό σπαταλιάρικο πλασματάκι, τό ἐγγόνάκι του ποὺ εἶναι παιδὶ τῆς κόρης του. "Οταν ἤταν νιός δὲν κράτησε οὔτε στιγμή στά χεριὰ του κανένα ἀπό τά παιδιά του, δέν ξενὺχτησε καμμιά φορὰ ἀπό τὸ κλάμα τους, οὔτε θυμᾶται ἄν τά κοὐνησε ποτέ. Τοῦ ἔδινε στά νεῦρα κάθε φωνὴ παιδιοῦ κι ἀπόφευγε αὐτές τίς ἔννοιες ποὺ πίστευε ὅτι ἦταν ἀποκλειστική φροντίδα τῆς γυναίκας του. Τὼρα κάθεται καὶ «γυαντεύει» τοῦτο τό μωρό μέ μιά ὑπομονή ποὺ θά τήν ζήλευε καὶ ἡ πιὸ στοργική καὶ ἀφωσιωμένη παραμάνα. Κάθεται ὧρες πολλὲς γιὰ νά φροντίζη τό παιδὶ ἀφοῦ ἡ μάνα του δὲν ἔχει βοηθό στὸ σπίτι καὶ δὲν αἰσθάνεται κούραση καμμιὰ οὔτε καὶ βαρυγκό

ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

μια· Ἀντίθετα τόν εὐχαριστεῖ αὐτή ἡ ἀπασχόλησις στήν ὁποίαν ὧρες ὁλόκληρες μὲ ἐπιμέλεια ἀφιερώνει. Ἴσως γιὰ νά ἐπαληθεύση ἄλλη μιὰ φορὰ τήν ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια ποὺ θέλει... δυό φορὲς παιδὶ του νὰ νοιώση ὁ ἄνθρωπος κάθε παιδὶ, παιδιοῦ του.

Ὅμως αὐτή ἡ ἀληθινή εἰκόνα τῆς ζωῆς ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο συνηθισμένη, ἐκτός ἄν τή θέση τοῦ παπποῦ βά πάρη ἡ γιαγιὰ ποὺ θεωρεῖ ὑποχρέωση ὕστερα ἀπό τό παιδιὰ της νὰ ἀναστήση καὶ τὰ ἐγγόνια, ἀποκαλύπτει τοὐτη τὴ πραγματικότητα ὅσο κι ἄν ἔχει ἀντίθετη γνώμη ἡ.. Φόνισσα στὸ ὁμώνυμο διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη. Ἐκεῖνη ἀντί νὰ φροντίζη καὶ νά προσὲχη τά παιδιὰ ἔκρινε σκόπιμο νά τὰ σκοτώνη — κατά προτίμηση κορίτσια — γιὰ νὰ γλυτώνουν καθώς ἔλεγε ἀπό τά βάσανα τῆς ζωῆς τά ἴδια, οἱ γονεῖς καὶ οἱ γιαγιάδες τους οἱ ὁποῖες ἀφοῦ ἀνάστησαν τά παιδιά τους ἔγιναν δοῦλες στήν ἀνατροφή τῶν ἐγγονιῶν. Μάλιστα, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἔκανε ἀρχὴ ἀπό τὸ δικό της ἐγγονί ποὺ ἔπνιξε μιά χειμωνιάτικη νύχτα πλάϊ στή λεχὼνα κόρη της γιά νὰ τήν ἀπαλλάξη ἀπό τίς φροντίδες!!

Μαρτυρεῖ μὲ τρόπο εὔγλωττο ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅσο κι ἄν γερνάει βρίσκει πάντα νόημα καὶ προορισμό, γιὰ νὰ θεωρῆ ἀπαραίτητη τήν παρουσίαν του σὲ τοὐτη τή ζωή. Βρίσκει κάποιο σκοπό. "Οταν τελειώσουν οἱ φροντίδες τῶν παιδιῶν ἀρχίζουν καινούργιες ἔννοιες μέ τά ἐγγόνια, ἀντιγράφουν τό βιβλίο τῆς ζωῆς κι ἀκολουθοῦν γνωστά ἀχνάρια. Ἔτσι πιστεύει πῶς δέν τελείωσε ὁ γήϊνος προορισμός πού τόν συντηρεῖ ἔχι μόνον ἡ ὑποχρέωση ἡ ταυτισμένη μὲ τήν ὕπαρξη του ἀλλά καὶ ἡ ἀγάπη στὴ ζωὴ ποὺ δὲν ἔπαψε νὰ εἶναι «γλυκειὰ» μ' ὅλα τά βάσανα τίς πίκρες καὶ τίς ἔννοιες.

Νά γιατί ὁ ἄνθρωπος δέν ἔπαψε νά ἐπιθυμῆ, ὅσο κρατιέται στά πόδια του, μὲ κάτι νά ἀσχολῆται. Νά δημιουργῆ ἐιδ'αφέροντα μὲχρι τήν ὕστατη στιγμή, ἀλλοιώτικα γιατί ὠθεῖ πῶς δὲν τοῦ μένει τίποτα ἄλλο παρὰ τό θάνατο νά καρτερῆ. Ἀλλὰ αὐτή ἡ σκέψη τήν ἀλαργεύει ὅσο μακρύτερα μπορεῖ, ποτέ δὲν πιστεύει ὅτι θά πραγματοποιηθῆ ὅσο κι ἄν ἡ βεβαιότητα γιὰ τό ἀντίθετο δὲν μπορεῖ νά ἀμφισβητηθῆ. Ἡ ἀγάπη γιὰ τή ζωή καὶ ἡ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον εἶναι συνυφασμένη μὲ τήν ἴδια του τή φύση καὶ τήν συντηρεῖ.

ΔΗΜ. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΕΠΙΠΛΑ
Σὲ ὅλα τά στύλ
Κομψά καὶ ἀνετα
γιὰ κάθε σοῦστο
θὰ βρῆτε ἀν μὲ
γαπήσετε πρᾶγ
ματα ἀγοραστοῦ καὶ μὲ
ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
Εἶναι συμφέρον σας
νὰ μας ἐπισκεφθῆτε
ΕΚΘΕΣΙΣ Ἄνω μέρος Ὑψηλᾶ Ἀλώνια
ΚΩΝ. ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΣ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΝΑΚΑΡΗ 15ε
Παραπλεύρως Πρακτορεῖου Καλαβρύτων

ΓΝΗΣΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΠΑΡ—ΜΠΡΙΖ ΚΑΙ ΘΥΡΩΝ
"Ο ΓΑΛΛΟΣ..
ΤΣΙΜΟΥΧΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ
ΓΡΥΛΛΩΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ
ΕΠΙΣΗΣ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΝΤΑΙ
ΤΑΧΟΓΡΑΦΟΙ ΚΙΝΤΖΛΕ
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣ ΟΥ & ΝΗΣΩΝ
Π. ΜΑΣΤΡΑΝΤΩΝΑΚΗΣ
Τ. ΟΡΦΑΝΟΣ
Καρόλου 22 Τηλ. 66-73 — 66-74 ΠΑΤΡΑΙ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΟΙΚΙΑΚΑΙ ΣΥΣΚΕΥΑΙ :
ΚΑΖΑ
ΕΙΝΑΙ ΓΕΙΩΜΕΝΑΙ

Ἐντυπώσεις, κρίσεις καὶ συμπεράσματα

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Τό Δημοτικόν Συμβούλιον συνῆλθε τήν παρελθοῦσαν Τρίτην εἰς νέαν συνεδρίασιν καὶ ἐξήτασε διὰ μακρῶν τό μέγα θεμα τῶν στοῶν, μέ τό ὁποῖον ὁ «Ἐθνικός Κήρυξ» ἔχει κατ' ἐπανάληψιν ἀσχοληθῆ.

Πρό τῆς ἡμερησίας διατάξεως ὁ κ. ΤΣΙΤΣΑΡΑΣ ἐρωτᾶ ἄν εἶναι ἀληθές ὅτι δημοτικά αὐτοκίνητα μέ ἐργάτας τοῦ Δήμου ἐβεάθησαν εἰς τήν παραλίαν Ρίου καὶ ζητεῖ, ὅπως ὁ κ. Βασιλόπουλος ἀπαντήση ἐν καιρῷ, δοθέντος ὅτι ἡ περιοχὴ κεῖται ἐκτός τῶν ὁρίων τοῦ Δήμου.

Ὁ κ. Βασιλόπουλος ἀπήντησε ὅτι διὰ πρώτην φοράν ἀκούει τοιοῦτον τι καί ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει θά ἐξετάσῃ τό ἀναφερθέν. Ἡ ἔννοια τῆς παρατηρήσεως τοῦ κ. Τσιτσάρα, εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἐφ' ὅσον δημοτικά αὐτοκινητα, οὐδεμίαν ἐργασίαν δύνανται νά ἔχουν εἰς χώρους ἐκτός τῶν δημοτικῶν ὁρίων τοῦ Δήμου, ἄτινα ἐκτείνονται μόνον μέχρις ἀποστάσεως 100 μέτρων ἐκεῖθεν τοῦ χειμάρρου Χάραδρος, πρέπει νά ἐξηγηθῆ ποίαν ἐργασίαν ἐξετέλουν ἐκεῖ.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΣΤΟΩΝ

Ἀκολούθως ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις τοῦ μεγάλου θέματος τῶν στοῶν ἐξ ἀφορμῆς αἰτήσεως τοῦ συμπολίτου κ. Μαντᾶ κατοίκου τῆς διασταυρώσεως Κορίνθου καὶ Ἑρμοῦ, ὅπως τοῦ προσκυρωθῆ ὁ χῶρος τοῦ πεζοδρομίου ὁ ὑπο τήν ἐκεῖ στοάν, ὥστε νά καταστῆ τό οἰκοπεδόν του ἄρτιον. Ἐν ἔφει τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, ἤρχισεν ἡ συζήτησις ἐπι τοῦ γενικωτέρου θέματος τῶν στοῶν.

Ὁ κ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ τονίζει: Δηλῶ ὑπευθύνως, ὅτι αἱ ἀποφάσεις αἱ ληφθεῖσαι ὑπέρ τῆς διατηρήσεως τῶν στοῶν ὡς ἔχουν σήμερον, κατὰ τήν σύσκεψιν μὲ τόν τότε ὑπουργόν κ. Λιακόπουλον ὑπῆρξα ἀδέλητοι μέν, ἀλλὰ ἐγκλημαγικαὶ εἰς βάρος ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων μας καὶ ὑπέρ τῆς ἀδηφάγου ἰδιοκτησίας. Ἐδῶ εἰς πλάτρας ὁ Σταμάτιος Βούλγαρης ἕνα μῆνα μετά τήν ἀπελευθέρωσιν ἀνέλαβε τήν σύνταξιν ἑνός σχεδίου. Τό ἐνεπνεύσθη μὲ μεγάλα τετράγωνα ἐλεύθερους χώρους καὶ πολλὰ ἄλλα. Δυστυχῶς τό σχέδιον ἐκεῖνο ἠκρωτηριάσθη. Ἀκόμη καὶ μίαν πλοτείαν τήν καταργήσαμεν. Ὁ κάτω τῆς στοᾶς χῶρος ἀνήκει εἰς τόν Δῆμον Ἀλλὰ ἤδη αἱ ὁδοὶ ἔκλεισαν καὶ αἱ πλατεῖαι Ὄλυγας καὶ Γεωργίου Α' ἔγιναν πυθμένες πηγαδίων!! Τί θά πράξωμεν λοιπόν; Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν κεντρικῶν οἰκοπέδων τῶν ὁποίων τά ἀκίνητα ἔλαβον μεγάλην ἀξίαν θά ἔδει νά εἶναι τουλάχιστον ὑποχωρητικοί. Καὶ ἄς μή λησμονῶμεν ὅτι ὁ ἀριθμός κυκλοφορούντων αὐτοκινήτων συνεχῶς πολλαπλασιάζεται. Τά καυσαέρια ποὺ θά πηγαίνουν; Οἱ ἄνθρωποι τοῦ 20οῦ αἰῶνος θά ζοῦν εἰς κόλασιν. Ὅ,τι ἔγινε ἔγινε. Ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ νά παὺση ἡ ἀνέγερσις ὑπεράνω τῶν πεζοδρομίων. Καὶ νὰ λύσωμεν ἐπ' εὐκαιρία καὶ τό θέμα τῶν ὑψῶν. Ας διαμαρτύρωνται ὅσοι θέλουν. Δέν πρέπει νά κάμωμεν τήν πόλιν κόλασιν τοῦ Δάντη!

ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ: Τό ἀρχικόν σχέδιον προέβλεπε δρόμους μεγαλυτέρου πλάτους. Τῆ ὑποδείξει ὅμως τοῦ Καποδίστρια ἐγένετο μείωσις μέ τήν σκέψιν ὅπως οὕτω καθίσταται ὀλιγώτερον δριμεῖα ἡ πνοὴ τοῦ βορρᾶ καὶ ὀλιγώτερον ἔντονος ὁ καῦσων. Ἀλλ' ἐάν ἡ κάπως ρωμαντική αὐτὴ ἀντίληψις τοῦ Κυβερνήτου, ἀγνοοῦσα πρὸ 130 ἐτῶν τὴν μελλοντικὴν ἐφεύρεσιν καὶ κυριαρχίαν τοῦ αὐτοκινήτου, δὲν ἦτο τότε βλαπτική, εἶναι σήμερον ἀπαράδεκτον νὰ προσφέρη βάσιν εἰς τὰ συμφέροντα τῶν κεντρικῶν οἰκοπεδούχων. Ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τῶν συμπολιτῶν τούτων νομίζω ὅτι κατὰ πρῶτον λόγον ἔχει παρανοηθῆ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Διότι δὲν ἔλαβον ἐπαρκῶς ὑπ' ὄψιν τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον θὰ ἔχουν ἐκ τῆς ἀποτμήσεως τῆς στοᾶς καὶ τῆς διευρύνσεως τῆς ὁδοῦ μὲ συνέπειαν τὴν ἀνέγερσιν πλειόνων ὀρόφων ἐπὶ τῆς ὄψεως ἀντὶ τῶν ὀρόφων ἐν ἐσοχῇ ὡς συμβαίνει τώρα. Ζήτημα μόνον γεννᾶται ὡς πρὸς τὰ γωνιαῖα οἰκόπεδα τὰ στερούμενα βάθους. Καὶ εἴχομεν εἴπει μετὰ τοῦ κ. Βρῆ ἄν ἐνθυμοῦμαι καλῶς κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου πρὸς τὸν Ὑφυπουργὸν Οἰκισμοῦ: Δώσατε λύσιν εἰς τὸ θέμα τῶν γωνιαίων οἰκοπέδων καὶ χωρήσατε εἰς τὴν ἀπότμησιν τῶν στοῶν. Ἀντὶ τούτου ὅμως ὁ κ. Λιακόπουλος ἀπεφάσισε τὴν διατήρησιν τῶν στοῶν ὡς ἔχουν σήμερον. Ἡ ἀπόφασίς του καὶ πρόχειρος ὑπῆρξε καὶ βλάπτει τὴν πόλιν. Δι' ὅ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη τὴν ὑπεδέχθη μᾶλλον δυσμενῶς Εἶμαι δὲ ὑποχρεωμένος νὰ ἐκφράσω καὶ πάλιν τὴν λύπην μου διότι τὸ συμβούλιον, ἀπόντων πολλῶν συναδέλφων καὶ ἐμοῦ, εὑρέθη εἰς τὴν πλάνην νὰ λάβῃ τὴν γνωστὴν ἄτοπον καὶ μὴ νόμιμον ἀπόφασιν ὑπὲρ τοῦ κ. Λιακοπούλου, ὅστις οὐδεμίαν λύσιν ἔδωσε εἰς τὸ ἁπλοῦστερον θέμα τῶν ὑψῶν τῶν ἀκραίων οἰκοπέδων. Ἡ ἀπόφασις θὰ πρέπει νὰ ἀναθεωρηθῆ, δοθέντος ὅτι ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ μεριμνήσωμεν διὰ τὸ μέλλον τῆς πόλεως, τῆς ὁποίας τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα ἐμφανίζεται ζοφερόν.

ΚΟΥΚΟΣ. Εἶναι γεγονός ὅτι ὅταν ἦλθεν ὁ κ. ὑπουργός ἐσφάλαμεν. Ἡ ἀπόφασις τήν ὁποίαν ἐλάβαμεν τότε δέν ἦτο ἡ ὀρθή. Ἀλλά δὲν εἶναι ἀργὰ διὰ νά ἐπανεξετάσωμεν τό θέμα. Τό συμφέρον τῆς πόλεως ἐπιβάλλει τὴν διαπλάτυνσιν τῶν ὁδῶν. Καὶ αὐτὸ θά ἐπιτευχθῆ μόνον μέ τὴν μετάθεσιν τῶν στοῶν εἰς βάρος τῶν οἰκοπέδων, ἀλλὰ μὲ ἀνταλλάγματα.

Ὁ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ἐξέφρασεν ἀντιθέτους ἀπόψεις καὶ μὴ ὢν κατατοπισμένος ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ θέματος διετύπωσε προτάσεις ἀντιθέτους, εἰς τὴν οὐσίαν, καὶ πρός τάς ἰδίας ου τάς γνώμας.

«Πρέπει νά τελειώση αὐτή ἡ ἱστορία εἶπεν, γιὰ νά μὴ δημιουργοῦμεν νέα προβλήματα. Νά λείπουν αἱ ὑποσχέσεις καὶ τὰ παραμύθια. Δέν γίνονται τὼρα αὐτὰ τά πράγματα. Θά ἀναστατώσουμε τσάμπα τόν κόσμον.

ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ. Ποῖα παραμύθια; Μήπως ὁ κ. Ἀθανασίου θεωρεῖ παραμύθια καὶ τὰ καυσαέρια;

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νά διατηρηθῆ τό σημερινόν καθεστὼς. Θὰ ἡσύχασε ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος.

ΒΡΗΣ: Θὰ ἦτο εὐτύχημα νὰ εἶναι ἔτσι ἀλλὰ δὲν εἶναι. Τὸ σημερινὸν καθεστὼς τῶν στοῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἔγκλημα. Κύριε Ἀθανασίου πρέπει νὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι μὲ αὐτὸ ποὺ προτείνετε, ἐνῶ θέλετε νὰ προστατεύσετε τοὺς συνδημότας, ἀντιθέτως τοὺς ζημιώνετε.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Ἄν ἀλλάξη τὸ σύστημα πολλοί θὰ ζημιωθοῦν.

ΒΡΗΣ: Οὐδείς, οὐδεὶς ἀπολύτως θὰ ζημιωθῆ. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ θέμα. Ὅτι ἐνῶ διαπιστώνωμε τὸ λάθος μας δὲν θέλομεν, ἤ δὲν θέλουν μερικοὶ νὰ τὸ διορθώσωμεν.

Ο κ. ΑΛΕΚΟΣ ΒΡΗΣ

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ λαμβάνει τὸν λόγον ὁ κ. ΑΛ. ΒΡΗΣ, ὁ ὁποῖος διὰ μακρῶν ἀναλύει τὸ θέμα, ὑποστηρίζων τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ μόνη ὀρθὴ λύσις, ἥτις τοὺς πάντας ὠφελεῖ καὶ οὐδένα βλάπτει, εἶναι ἡ μετάθεσις τῶν στοῶν εἰς βάρος—τρόπος τοῦ λέγειν—τῶν οἰκοπέδων. Καὶ λέγω «τρόπος τοῦ λέγειν» δοθέντος ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης μεταθέσεως τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς οἱ ἰδιοκτῆται τῶν οἰκοπέδων καὶ ἀκινήτων κατὰ μῆκος ὁδῶν μὲ στοάς, ὡς ἤδη ἀπεδείχθη, καὶ ὡς ὅλοι παραδέχονται τώρα, ὄχι μόνον δὲν θὰ ζημιώσουν, ἀλλὰ θὰ ὠφεληθοῦν· Διότι, ἐνῶ ὁ ἐκμεταλλεύσιμος χῶρος δὲν θὰ μειωθῆ, ταὐτοχρόνως θὰ ἔχουν περισσότερον εὐάερα καὶ εὐήλια σπίτια εἰς ὁδοὺς μὲ μεγαλύτερον πλάτος. Καὶ ἡ σύστασις τοῦ ὑπουργείου ὅπως λάβωμεν μίαν θέσιν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ κ. Μαντᾶ, αἰτοῦντος τὴν προσκύρωσιν τοῦ χώρου τοῦ πεζοδρομίου ἵνα τὸ οἰκόπεδόν του καταστῆ ἄρτιον ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον μεταθέτει εἰς ἡμᾶς τὴν εὐθύνην τῆς ἐπιλύσεως τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ προβλήματος, ποὺ δὲν ἀφορᾶ μόνον τὸν κ. Μαντᾶ, ἀλλὰ χιλιάδας ἰδιοκτητῶν· Δέν θὰ ἀναφερθῶ εἰς ζητήματα ὑγείας τῶν κατοίκων καὶ κυκλοφορίας τὰ ὁποῖα ἀρκούντως ἐξετέθησαν. Περιορίζομαι νὰ τονίσω μόνον τοῦτο: Ὅτι ἡ λύσις τῆς μεταθέσεως τῶν στοῶν εἰς βάρος τῶν οἰκοπέδων ἔχει καὶ τὸ ἑξῆς ἐπὶ πλέον καλό. Ὅτι ἐξαφανίζει τὸ πρόβλημα καὶ τὸν κίνδυνον τῶν προσκυρώσεων τῶν πεζοδρομίων εἰς βάρος τῶν ἰδιοκτητῶν, κίνδυνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναφανῆ εἰς ἣν περίπτωσιν ἐπιμείνει ἡ πόλις εἰς τὸ σημερινὸν καθεστὼς τῶν στοῶν. Καὶ, ἔτσι, ἐνῶ ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ προστατεύσωμεν τοὺς ἰδιοκτήτας, ἀντιθέτως τοὺς προκαλοῦμεν τὸ μεγαλύτερον κακόν.

Συνεχίζων ὁ κ. ΒΡΗΣ εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ ἐπεκταθῆ τὸ καθεστὼς τῶν στοῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ εἰς τὸ νέον Σχέδιον Πόλεως τὸ δημιουργηθὲν μετὰ τὸ 1894, θὰ πρέπει νὰ ὑπογραφῆ Βασιλικὸν Διάταγμα, δι' οὗ θὰ προεκτείνεται ἔστω τὸ καθεστὼς, τὸ ἰσχύον εἰς τὸ παλαιὸν σχέδιον. Διὰ νὰ γίνῃ ὅμως ἔστω καὶ αὐτό, πρέπει αὐτὸ ποὺ ἰσχύει σήμερον μὲ τὰς στοάς, νὰ κατοχυρωθῆ μὲ ἕτερον Βασιλικὸν Διάταγμα. Ἡ Ἔκδοσις δὲ ἀκριβῶς νέου βασιλικοῦ διατάγματος εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὸν κίνδυνον τῆς προσκυρώσεως, δοθέντος, ὅτι προσκύρωσις δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄνευ τροποποιήσεως τοῦ σχεδίου πόλεως, ἡ ὁποία ἐν τούτοις εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Διατάγματος.

Ἐρωτᾶται λοιπόν, ἐτόνισεν ὁ κ. Βρῆς: Ἐπειδὴ ἔκαμε ἡ πόλις ἕνα λάθος θὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν γκάφαν; Καὶ θὰ τὸ κάμῃ αὐτό; Καὶ θά τό κάμῃ τόσον σοβαρὸς κίνδυνος εἰς βάρος τῶν ἰδιοκτητῶν ἀκινήτων μὲ στοάς. Ἀντὶ νὰ προστατεύσωμεν δηλαδή, τοὺς δημότας, θὰ τοὺς καταστρέψωμεν;

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ἐὰν τὸ ὑπουργεῖον ἔλυε τὸ θέμα τῶν ὑψῶν, αὐτομάτως θὰ εἶχε λυθῆ καὶ τὸ θέμα τῶν στοῶν. Ἄς ἀναλάβῃ λοιπὸν τὸ ὑπουργεῖον τὴν εὐθύνην. Καὶ ἀντὶ νὰ ὑπόσχεται ἀνταλλάγματα διὰ τὰ γωνιαῖα ἢ ἄλλα οἰκόπεδα, καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἔρχεται μὲ συγκεκριμένας προτάσεις. Ὅλα αὐτὰ δὲ θὰ εἶχον λυθῆ ἄν ὑπῆρχεν αὐτοδιοίκησις.

Πάντως συμφωνῶ μὲ ὅσα ὁ κ. Βρῆς καὶ ἄλλοι κύριοι σύμβουλοι ἐξέθεσαν προηγουμένως ἐν γενικαῖς γραμμαῖς καὶ πιστεύω καὶ ἐγὼ ὅτι λύσις εἶναι μόνον ἡ μετάθεσις τῶν στοῶν εἰς βάρος τῶν οἰκοπέδων, ἀλλὰ ὑπὸ ὅρους τινάς, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς θὰ προσδιορίσωμεν συντάσσοντες ἀκόμη καὶ σχέδιον Βασιλικοῦ Διατάγματος

ΒΡΗΣ: Τὴν συμφωνίαν σας κ. Δήμαρχε τὴν εἴχον προεξοφλήσει. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦτο διεσφαρμένη, πολὺ περισσότερον ἐφ' ὅσον εἶσθε καὶ πολιτικὸς μηχανικός.

ΑΝΤΥΠΑΣ: Καλὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ λέτε ἀλλὰ πότε θὰ ἐφαρμοσθοῦν. Ἄλλα σπίτια θὰ εἶναι μέσα καὶ ἄλλα ἔξω· Αὐτὸ θὰ δημιουργήσῃ ἀκαλαισθησίαν Θὰ μοιάζουν οἱ δρόμοι σὰν φασαρμόνικα!

ΒΡΗΣ: Βεβαίως δὲν πρόκειται νὰ κληθῆ κανεὶς νὰ κατεδαφίσῃ τὸ σπίτι του διὰ λόγους αἰσθητικούς. Ἡ στοὰ θὰ δημιουργεῖται εἰς τὴν νέαν γραμμήν της, ὅταν τὸ παλαιὸν κτίριον θὰ κατεδαφίζεται διὰ νὰ γίνῃ πολυκατοικία. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως καὶ οἱ ἀφασαρμόνικες δὲν εἶναι ἄσχημες, ὅταν σημαίνουν ἥλιον καὶ καλὸν ἀερισμόν.

ΑΝΤΥΠΑΣ: Ναί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἰδιοκτῆται πρέπει νὰ ἀποζημιωθοῦν.

ΒΡΗΣ: Δὲν γεννᾶται τέτοιο θέμα, διότι οὐδεὶς ἰδιοκτήτης θὰ ζημιωθῆ. Ἀπεναντίας ὅλοι θὰ ὠφεληθοῦν·

ΑΝΤΥΠΑΣ: Νὰ ἀποζημιωθοῦν ἄν ὑπάρξη περίπτωσις τοιαύτης ἀνάγκης.

ΣΑΡΑΝΤΗΣ: Θὰ συμφωνοῦσα μὲ τὰ λεγόμενα ἀλλὰ ἔχομεν ὅμως τὸ παράδειγμα τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἔγιναν στοαί, ἀλλὰ τὸ κυκλοφοριακὸν δὲν ἐλύθη.

ΒΡΗΣ: Ἐν πρώτοις εἰς Ἀθήνας ἔγιναν μὲν στοαί, ἀλλὰ εἰς λίαν περιωρισμένην κλίμακα. Καὶ δεύτερον, γεγονὸς εἶναι, ὅτι ἡ κατάστασις ναὶ μὲν δὲν ἐλύθη ἀλλὰ ἐβελτιώθη. Καὶ αὐτὸ εἶναι σημαντικόν.

ΣΑΡΑΝΤΗΣ: Τὸ Κράτος πάντως λίαν ὀψίμως ἐσκέφθη νὰ λύση τὸ θέμα· Τόσον καιρὸ τί ἔκανε;

ΒΡΗΣ: Ὁ,τιδήποτε καὶ ἄν ἔκαμε τὸ Κράτος, σημασίαν ἔχει ὅτι οἱ ζημιούμενοι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Πατρινοί, καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ λύσωμεν τὸ θέμα, χάριν ἡμῶν καὶ ὄχι χάριν τοῦ Κράτους.

ΚΟΜΜΑΤΑΣ: Ὀρθαὶ λίαν εἶναι αἱ ἀπόψεις τάς ὁποίας ἐξέθεσεν ὁ κ. Μαρινάκης. Μπορεῖ ἐνδεχομένως μὲ τὴν μετάθεσιν τῶν στοῶν εἰς βάρος τῶν οἰκοπέδων νὰ δυσαρεστήσωμεν 2.000 δημότας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως θὰ ὠφελήσωμεν 120.000. Καὶ ἐπὶ τέλους ἄς δοθῆ λύσις εἰς τὸ θέμα τῶν ὑψῶν, διότι τότε θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνουν στοαί καὶ εἰς τὰς ἄλλας ὁδούς.

Πάντως εἰς τὸ ἑξῆς καὶ δὴ εἰς τὰ νέα τμήματα τοῦ σχεδίου Πόλεως νὰ μὴ ἐπιτρέπεται πλέον ἡ δημιουργία στοῶν, εἰς βάρος τῶν πεζοδρομίων.

Η ΑΝΤΙΘΕΤΟΣ ΑΠΟΨΙΣ

ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: Τὸ θέμα τῶν στοῶν, συνδεδεμένον μὲ τὸ ἐν γένει πολεοδομικὸν ζήτημα τῆς Πόλεως, ἀρκετὰ ἔχει ἀπασχολήσει τὸ Σῶμα καὶ ἔχει βασανίσει τοὺς συνδημότας ε